

Moeilijk rees hij overeind en rukte nog eenige keeren aan den ketting Dang — dang — dang! . . . .

Als ze eens niet kwamen? . . . . Wat dān? . . . .

Angstig tuurde hij nu over de ijsschotsen naar de overzij, het hoofd vooruit gestrekt in vruchteloos gestaar en geluister. Alles bleef stil. En het begrip vormde zich langzaam in zijn bewustzijn dat ze niet komen zouden, dat hij voor niets gebeld had en vernieuwd gelui niet zou baten.

Su ging hij weer zitten, aanzakkend tegen het beschot, niet meer luisterend, niet meer starend. De kou begon hem allengs te verdooven. Stil bleef hij leunen en gedachteloos soezen een heele poos . . . .

Opeens bonkte er een hevige rukwind tegen het gebouw; en de bel knarste in haar scharnier. Hij schrikte en zette zich rechtop. Had hij geslapen? Hij streek met de hand langs zijn voorhoofd en oogen. Dan keek hij naar buiten.

Nog was er niets te bespeuren aan de overzijde of op het water.

Hij *wist* nu dat ze niet komen zouden om hem te halen. En een vlaag van heldere bezinning deed hem zijn toestand overwegen. Als hij hier bleef — dan zou de kou hem bevangen, dan zou hij doodvriezen. Hij huiverde voor dat denkbeeld en wilde naar het dorp terug. Met een schok stond hij op van de bank en deed driftig een paar schreden. Doch toen gilte hij het uit van de pijn en was bijna omgeslagen. Door het zitten was hij geheel stijf geworden, en hij poogde vruchteloos zijn rechtervoet te bewegen. Die gloeide, klopte en stak; was gezwollen en loodzwaar geworden. Hij zonk terug op de bank. Hij kon niet meer loopen en kreunde in machteloosheid.

Toch wilde hij niet hier blijven. Als een aangeschoten dier sleepte hij zich naar de opening en leunend, half hangend tegen een post, stak hij het hoofd naar buiten.

Niets op de rivier. Men kwam niet over. Dan dwaalde zijn blik onverschillig langs de daken en torens, die in grillig op en neer duikende lijn in de verte aftoonden op de nu vrij heldere lucht. Stroomopwaarts zag hij duidelijk de spoorbrug in breede spanningen zich uitstrekken van pijler tot pijler. Dan zocht zijn blik den weg, waarlangs hij gekomen was. Daar die rechte streep was de dijk. Vanwaar hij stond liep de witte straatweg er loodrecht naar toe. Over het geheele landschap was geen levend wezen te zien . . . . Opeens schemerde het hem zoo vreemd.

Zijn slapen begonnen te gloeien, te kloppen, te bonzen — zijn ooren te suizen. Zijn oogen werden strakker, wijder geopend en bleven met meer en meer starre uitdrukking den weg opstaren.

Plotseling slaakte hij een kreet. Dáar . . . . daar vóór hem . . . . op den straatweg . . . .

Hij tuimelde terug op de bank en sloeg de handen voor het gezicht, trillend over het heele lichaam. Zijn tanden klapperden nu zoo hard, dat hij de onderkaak met de hand in bedwang moest houden.